

PERIÒDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

The advertisement features a central portrait of Ricardo Parera, a man with a mustache, wearing a suit and tie. To the left and right of the portrait are musical staves with notes. Below the portrait is a small illustration of a man playing a grand piano. To the right of the piano illustration is a scroll with text.

RICARDO PARERA.

Si 'l volen veure com toca
 ab tota la sèva sal,
 no han de fer més que arribarse
 fins al gran café *Condal*.

Lo piano en las mans sèvas
 no sembla un sol instrument,
 sino una orquesta complerta,
 font de gust y sentiment.

L' Almanach de la Esquella sortirà dijous, 5 de Desembre.

CRÓNICA.

Diumenje es lo gran día.

Mentres la Santa mare Iglesia se disposa á fer ab la solemnitat que acostuma en totas las sèvas cosas la proclamació de la Butlla de la Santa Crusada, los Sants pares del nostre Ajuntament farán de la manera que pujan las eleccions municipals ó com si diguésem, la proclamació de la Butlla de Meco... no, m' equivoco, de la Butlla de *Beco*.

A horas d' ara, tots los partits que tenen nas y ulls, totas las agrupacions que valen y significan alguna cosa han acordat abstenirse de pendre part en la farsa que 's prepara.

Sols los elements oficials, sols los que han con-signat las forsas electorals de Barcelona en unas llistas monstruosas que comprenen 7,000 noms escassos, sent la majoria d' ells propietaris de una escombra ó usufructuaris de un casco y un sabre rovellat, sols aquests elements, acostumats á monopolisar l' administració del municipi, tapant lo que s' hauria de véure y no destapant més que ampollas de Xampany; sols los autors dels tarugos y dels xeffis, están resoltos á disputarse 'l braguer de la vaca.

Barcelona, la ciutat que treballa y paga, despossehida dels séus drets, escarnida y vilipendiada, s' aparta de la brega, 'ls deixa sols y exclama:

— Ample es lo femer: ¡rabejéus'hi!

S' havia pensat en un principi consumir l' última ridiculés en favor del home que fins ara ha protegit lo desconcert y 'l despilfarro á la sombra augusta de las sèvas patillas.

Se tractava seriament de sancionar la sèva permanencia al davant de la clica, per medi de una especie de plebiscito.

Es veritat que hi ha de per mitj la ley Mellado, que fa de tot punt impossible la reelecció de un regidor per espay de quatre anys després de haver cessat en lo desempeñyo del seu càrrech. Es veritat que 'ls primers que venen obligats á donar mostrars de respecte á las lleys del país son los elements que 's diuhen adictes al govern que las ha sancionadas.

Pero una cosa es lo sentit comú y un altra cosa molt distinta la santa conveniencia y la santíssima vanitat elevada á la última potencia.

Los autors de la projectada moixiganga deyan:

— ¿Es cert que las Córts han fet una ley contra 'ls regidors d' ofici? Donchs aquí estém nosaltres per desferla. Ellas han fet la ley; nosaltres farém la trampa.

Nosaltres disposém de las llistas elaboradas pèl nostre us exclusiu y en armonía ab las nostras conveniencias; disposant de las llistas, disposarém de las urnas; disposant de las urnas, disposarém de tot.

A votar, ó á no votar, que tant se val una cosa com l' altra, y que de cada districte, de cada col·legi, de cada secció surti ab una considerable majoria lo nom del gran home de las grans patillas.

Y que vegi 'l govern que al nombrarlo marqués va quedar e curt. Lo govern pot haverlo nombrat marqués de O érdola; nosaltres lo nombrarém Emperador de la ciutat de 'n Nyoca.

Lo plan existía tal com lo deixém exposat.

S' havían fet ja 'ls treballs necessaris pera la coronació del emperador Francisco I.

Lo cos de municipals quedava de aquesta feta convertit en guardia pretoriana del Imperi barceloní.

Los escombriayres havían d' escombrar exclusivament los carrers per hont ell passaria.

Las brigadas havían de aixecarli un palau, cas que no 's determinés cedirli al efecte, 'l que á tota pressa s' está construhint en los antichs edificis de la Ciutadela.

Y per major pompa y esplendor, fins se parlava de que 'l Sr. Cebrian s' encarregaria de ¡¡dau-rarli las patillas!!

Pero tot aquest projecte se 'n ha anat á terra; no hi ha hagut prou pit pera portarlo á terme, y Barcelona ha perdut una nova ocasió de divertir-se y de cridar sobre ella l' atenció de tota Europa ja que com llavoras de l' Exposició universal, las principals nacions haurían enviat aquí sos millors barcos per saludar á canonadas la proclamació del nou Emperador, que desde la botiga de un sastre de casullas ha sabut elevarse fins al últim cel de la vanitat humana.

Definitivament no hi haurá plebiscito.

La cosa quedará reduhida á una elecció com una altra qualsevol. Candidat pèl col·legi quint, anirán á votar-lo los modestos funcionarios del Ajuntament, reconcentrats en aquell districte, més qu' en cap altre, perque 'l resultat allí siga superior als demés.

Podía agaballar tota la fornada, y 's contenta ab un pá; y menos encare que ab un pá: ab una llesca b'n groixuda.

La ley Mellado que l' impossibilita per ser elegit, no per aixó queda menos atropellada.

¡Gloria y honor als que donan tan admirable exemple!

¿Y tot per qué?

Per crear al govern una nova dificultat.

Perque després de la brega electoral, vingui la brega per la possessió de la vara.

Si e'l no pot possehirla ¿per qué 's fa elegir?

Y si tot está disposat per donar un *quiebro* á una ley de carácter obligatori; si contra vent y marejada se li torna á confiar la presidencia del Ajuntament; ¿á qué responen certs noms que figuran en la candidatura oficial? ¿Per qué 'l senyor Maciá y Bonaplata 's resigna á deixar de ser diputat per passar á ser regidor? ¿Per qué 'l nen Maluquer acreditant lo que diuhen de las criaturas, que sempre fan lo que veuhen fer als grans, ha de imitar en aixó al Sr. Maciá y Bonaplata? ¿Per qué 'l Sr. Gassó y Martí deixa la representació que té en la Diputació provincial per una trista concejalía? ¿Quí es capás d' explicar satisfactoriament, la causa de aquest trángul de ambicions y de concupiscencias?

Ara sí que podém dir repetint una locució castellana: *Entre bobos anda el juego*.

Y aquí 'ls bobos son no més los que s' hi embolican; no Barcelona que prudentment s' aparta ab l' estómach revolt, dels que jugan ab lo seu bon nom, entregantse al *delirium tremens* de las ambicions petites, que están á punt de acabar ab la paciència de tots y que ja han acabat fa temps ab la fama y lo prestigi que gosava un día la ciutat ilustre del Consell de Cent.

Deixémlos estar

Y preparémnos á presenciari la comedia que comensa, continuació corretjida y aumentada de la comedia que acaba.

Aixó durará lo que pugui, fins y á tant que se

5 de Desembre, dijous, l' Almanach de la Esquilla sortirà á llum.

imposi una mida de salubritat pública que 'ns liberti de tanta immoralitat y de tan considerable escándol.

Perdónissem lo caràcter naturalista de la comparació, en gracia á la sèva exactitut

Barcelona, mentres estigan en boga las trápalas actuals, ha d' emplear en aquestas materias lo sistema inodoro. A lo menos que la mala olor no 'ns ofengui.

¿Y en qué consisteix lo sistema inodoro? En fer lo buyt dintre lo carro-bota destinat á absorbir certas substancias poch aromáticas.

Lo buyt queda fet ab la nostra abstenció electoral.

Ara la bota que xucli y s' ompli.

P. DEL O.

PENSAMENT.

Quan te veig, hermosa nina, ab la cara tota plena de polvos d' arrós, y 'ls llabis cuberts de carmí; ab las cellas pintadas de fum d' estampa; ab tas postissas dentetas; ab ta cabe'lera ròssa, sent aixís que ans era negra; quan considero, que portas postissas ¡fins las caderas! que 't put l' alé horriblement, qu' ets gandula, tafanera, y que ni siquiera ets bona

per coure' un plat de monjetas, ni per fè' una olla de sopas, ¿sabs qué penso, hermosa nena? Penso... ¡dixós serà aquell que 't voldrà, y no podrà haverte!

F. DE A. T. Y S.

UN QUE HA ESTAT Á PARÍS.

Desde que 'l senyor Manel va tornar de veure la Exposició, va pendre tals ínfulas y va comensar á donarse tanta importancia, que no hi havia manera de suportarlo.

Semblava que perque havia estat á París havia crescut sis ó set pams y que las demès personas s' havian tornat petites.

May se treya 'l dixós París de la boca; ab pretext de qualsevol cosa barrejava 'l París ab la conversació.

—¿Qué tal, senyor Manel, cóm aném?—li deya algú.

—Psè! Bastant bè; pero 'ls días que vaig estar á París me t'obava molt millor.—

Si li preguntavan quína hora era:

—Tal hora—responia 'l senyor Manel. Y á continuació anyadia:—Y qu' es l' hora justa y matemática, perque á París vaig ferme arreglar lo rellotje y desde llavors me va al pèl, sense que atrassi ni ade'anti un segón.—

No hi havia remey.

Lo viatge á la capital de Fransa li havia trastor-

PREDICAR AB L' EXEMPLE.

—Desenganyat, Baldomero, fès com jo y no t' hi perdrás: de treballá ab massa furia, may n' hi vist cap burro gras.

nat lo poch cervell que t'è y no sabia sortir de la sèva cansó:

A París tot es més bonich.

A París no hi ha tant fanch pèls carrers.

A París los tranvias son més cómodos.

A París las casas son més altas.

A París los arbres son més verts.

A París.....

—¡Home!—li deyan los sèus companys—¿sabs que ja 'ns estás marejant ab lo t'eu París? Si vas anarhi, guárdatho y cállatho, que ab aixó nosaltres no hi tenim cap culpa.

—¡Je, je, je!—feya llavors lo senyor Manel, girantlos la esquena ab cert ayre de compassió—¡lo que pot la enveja!—

Tot ab tot, entre 'ls pochs adagis que hi ha que s'igan veritat, n' hi ha un que diu que *per fondo que 's fassi 'l foch, lo fum sempre respira.*

A pesar de las sabias y minuciosas precaucions que 'l senyor Manel havia pres, un de's sèus amichs va averiguar que 'l bon senyor ni havia estat á París ni s' havia mogut en tot l' istiu de Barcelona.

Quan la colla dels companys se'n va enterar, hi va haver tal explosió d' indignació, que si en aquell moment arriba á presentarse 'l senyor Manel, se 'l treuhen probablement del davant ab quatre fástichs.

Pero passat lo primer instant, la opinió de la generalitat va ser que lo millor era cansarlo y aburrirlo ab preguntas extranyas, fins lograr ferli cantar la palinodia y confessar que no havia vist París ni pel folrro.

Lo qui havia descobert la trafica sabia encare més: li constava que 'ls días que 'l senyor Manel deya que havia estat á París, los havia passat en una torrota de mala mort que tè per allí al Poble Sech.

Ab aixó n' hi havia prou. Trassat lo plan de campanya, van esperar que l' home 's presentés y sortís á parlar com sempre de la sèva visita á París.

L' ocasió no va tardar gayre. Aquell mateix vespre lo senyor Manel, encenent un cigarro, va exclamar ab l' énfasis que havia adquirit desde lo del viatge.

— ¡Quins purots! Aquí á Espanya no 's pot fumar. A París son molt millors.—

Los sèus companys van cambiar una rápida mirada d' inteligencia y un d' ells va comensar á ferlo cantar.

— ¿Vols dir que á París ne saben més que aquí?

— Deu mil vegadas— va fer lo senyor Manel, encantat de veure que 'ls sèus amichs se prestavan á seguir la sèva conversa favorita.— Lo qui no ha vist París, no ha vist res.

— ¿Cóm enrahonan allí 'ls municipals?

— Home, en francés, com las demès personas.

— ¡Oh! Ja veurás, com que 'ls d' aquí enrahonan diferent que tothom... ¿Y diu qu' es pintada de vert la torre Eiffe.?

— No m' hi vaig fixar bè en lo color... ¡Com que un allí estava casi bè enlluhernat, ab tan bè de Dèu de cosas sorprendents!...

— Suposo que bè deurías veure en Carnot... ¿Qu' es veritat que en las grans solemnitats oficials porta gorro frigi?...

— No ho sè... cada vegada que 'l vaig veure, anava ab lo cap descobert.

— ¡Y 'l carrer del Cairo! ¿era bonich lo carrer del Cairo?

— Oh! No 'm vaig moure del interior de París jo: no tenia temps pera anar per las aforas.

— ¿Y diu que allí tot está iluminat ab llum eléctrica?

— Tot, y ab una perfecció que encanta. Los carrers, las botigas, las casas, los cafés... la llum eléctrica ho invadeix tot. Es tal la forsa que li donan, que entre la claror del día y la de la nit no hi ha diferencia.

— Donchs digas que allí no hi deu haver serenos...

— No... es dir, sí, n' hi ha; pero poch.

— ¿Y per qué serveixen? ¿per cantar l' hora?

— Nó, allí ja no s' usan aquestas antiguallas....

— Y donchs ¿qué n' acaban de tenir serenos?...

— Per aixó que us he dit, perque la gent coneix que ja ha arribat lo vespre. ¿No veyeu que ab la tremenda claror dels llums, la gent se pensaria que encare es de día? Aixís, en veyent corre serenos, tothom pensa: Vaja, ja som á la nit.

— ¿Ahont vivías tú á París?

— A la plassa de la Opera.

— Borrango! ¿Davant d' aquell gran sortidor?

— No ho sé... no vaig fixarmhi.... ¿Quína forma t'?

— ¡Vaya una pregunta! ¿Hi vivías al davant y no ho sabs? Es un sortidor d' historia...

— Pero, veyám... ¿cóm es? ¿qué figura?

— No me 'n recordo; pero tú sí que l' has de recordar...

— ¿Per qué?

— Perque es aquell mateix sortidor que va estar colocat al cap-de-munt del passeig de Gracia, fins que ara fa alguns anys van traslladarlo al Poble sech...—

PROPAGANDA.

Un elector per dret propi, que 's dedica á passejar l' única candidatura que diuen que ha de triunfar.

Lo senyor Manel se queda sense sapiguer qué respondre; la rodona dels companys esclatá en una estrepitosa riallada y mentres l' acorralat viatjer de París baixa 'l cap avergonyit, l' altre anyadeix, pera acabar de desconcertarlo:

— Creume, á París hi podrá haver tot lo que vulguis; pero de *novelistas* com los que tením á Barcelona, ja 't juro jo que no n' hi ha cap.

A. MARCH.

LA PLASSA DE CATALUNYA.

Lo qu' es ara, definitivament, va de veras.

Un día d' aquests, comensará l' arreglo de la célebre plassa.

A pesar de las instancias del públich, lo projecte d' arreglo no ha sigut exposat.

— Volém donar una sorpresa á Barcelona— diu que diuen los autors del plan.

Tant es així, que sembla que algú fins havia proposat rodejar tota la plassa ab un gran drap, tapantla per tot arréu, pèl istil de lo que fan los pintors quan dauran lo lletrero d' una botiga.

D' aquesta manera 'l públich no hauria sapigut res, fins que tot hagués estat llest y 'ls autors del gran projecte, haguessen dit:

— ¡Fora draps! Aquí ho teniu, barceloníns. ¿Qué 'us sembla?—

Aquest carácter misteriós que 's vol donar á la cosa, arriba hasta á fer *admetlla* á certa gent; pero la generalitat sab que en *buenas manos está el pandero* y que podém dormir tranquils, en la seguretat de que quan tinguém la plassa arreglada

Dijous, 5 de Desembre, sortirá l' Almanach de la Esquilla.

TRAMPAS ELECTORALS.

LEJI ELECTORAL

—¡Ay, ay... Quimenas!... ¿que no es municipal ja?
—Sí, Marieta... es que 'ns hacen anar com á poble, á votar re-
chidors.

'ns ne lleparém los dits y potser alguna cosa més.

Jo, naturalment, obligat per la mèva professió, hi procurat ensumar *algo* d' aquesta famosa reforma, y si bè no ho sé tot, hi averiguat una pila de cosas.

Sembla que la plassa será una verdadera maravella que honrará á Barcelona y demás interessats.

Los autors del plano han corregut l' extranjer y altras naciós, y diu que en lloch han vist una plassa tan hermosa, elegant é historiada com la que nosaltres tindrem dintre de poch temps.

A la quènta l' primer pensament va ser convertirla en bosch municipal, destinat á la distracció dels regidors é individuos de las sévas familias.

Peró 's va desistir d' aquest projecte, porque com que al bosch s' hi hauria criat cassa y 'ls concejals aficionados, quan disparan no saben ahont apuntan, tal vegada algún día, disparant á un conill, haurían desgraciat á algún vehí del carrer de Fontanella que s' hagués estat al balcó prenent la fresca.

Després vá pensarse en ferne un hort públich, plé de patateras, cols y ensiáms á la disposició de tothom; pero 's va creure que la verdura podría donar lloch á lamentables abusos, y també 's va abandonar l' idea.

Per fi, á copia d' esforços y meditaciós, s' ha pogut combinar lo plan que está próxim á ser realisat.

Segóms aquest projecte, 's conserva 'l Panorama de Waterloo.

'S conserva 'l Circo Equestre.
'S conserva la *gran feria*.
'S conservan las figuras de cera y 'ls jardins.

Y hasta 's conservan

*esos árboles gigantes
que parecen arrogantes*

demostrar que aquí á Barce'ona tothom llaura com vol.

—Y donchs—dirán vostés—si 's conserva tot aixó, ¿ahont será la plassa que volen donarnos?—

¡Ah! ¡Aquí, aquí está la gracia!...

Per xó hi dit avants que 'm sembla que riurém.

Y si no ho he dit, ho dich ara.

MATÍAS BONAFÉ.

A LA XICOTA.

SONET.

M' agradas perqu' ets blanca com la neu,
y tens un cor que 'ls ángels hi han fet niu;
¡y may estás triston! y ton cap viu
sempre amorós s' acosta prop del meu.

En cambi, per son *genit*, no 'm distreu
la t-va *gueta* ¡oh nina! y quan somriu
me fa pensá en la serp, que, segóms diu
la Biblia, te la cara d' un juheu.

Tú n' ets un angelet, ella un dimoni;
tú sols vols que t' estimi, ella que 'm casi,
¡com si fos un gustasso 'l matrimoni!

Aixís no extranyis, noya, que 'm propassi,
y digui qu' ets tan franca y carinyosa
com es la t-va mare fastidiosa.

E. VILARET.

LOS QUE TOT HO SABEN.

Generalment l' home que tot ho sab es un tipo petitó, grassonet d' ulls xichs y avispats y ab tendencia á xato. Quasi sempre 'l veuran ab lo front lleugerament contret, com per donar á compendre lo molt que treballa la séva imaginació.

Pèl carrer va depressa, atrafegat, corrent d' aquí d' allá, á fi d' enterarse de tot, per saberho tot, per donar rahó de tot lo que passa de un cap de dia á l' altre y poguer dir després:—Jo hi era; jo ho vaig veure; jo ho sé.

Es socio del Ateneo, ahont continuament está difundint lo tresor del seu saber, y ademés té entrada en la major part de las societats científicas y políticas, porque en totas hi conta amichs y fins admiradors.

A n' ell preguntéuli tot: es una enciclopedia ambulante. Las fetxas y 'ls noms propis ningú 'ls recorda com ell. Los seus íntims diuen qu' es un *memorió*.

Fins sab las senyas y dom' cili de la major part dels vehís de Barcelona, per lo que molts l' utilisan com á Indicador infalible que no pot enganyar'los ni enganyarse.

L' home que tot ho sab, está condemnat á pregunta perpétua. No pot donar un pas pèl carrer que no se li acosti un conegut y li digui:

—Home, 'm vè com l' anell al dit. ¿Sab á quin carrer s' ha mudat Fulano?

O bè:

—Dispensi, ¿tè present de quín any datan los candeleros de terrissa?—

Y ell, apuntant una rialleta de superioritat á que li dóna dret la sèva memoria, respón á totas las preguntas, aclareix tots los duptes y esmena tots los errors.

Es tant lo que s' ha acostumat l' home qu' ho sab tot, á que se l' interrogui á totas horas, que si 's troba ab algú que no li pregunti rés, se 'l mira de certa manera com tenintli llástima, y després, á fi de posarlo en roda, fentli sentir lo pés de la sèva erudició, li pregunta aparentant la major bona fe:

—¿A que no sab quánts rodets de fil se necessitarián per lligar lo globo?

—¿Lo periódich?

—No, 'l globo terrestre.

—Home, no m' hi entretingut may á calcularho—respón l' altre, sorprés per lo inesperat de la pregunta.

—Donchs jo sí que ho he calculat. Se necessitarián .. tants rodets (los que fóssen) de 500 yardas cada un... Y apropósit: ¿quánt medeix cada yarda?

Si 'l preguntat no sab qué respondre, queda confós y anonadat y 's posa á considerar interiorment lo molt que hi ha que apendre en aquest mon y lo poch qu' ell ha aprofitat lo temps.

Llavors l' home qu' tot ho sab s' alsa de puntetas, respira ab satisfacció y 's refila 'l bigoti, si 'n porta, segur de la sèva superioritat sobre 'l resto dels mortals.

Tenir un amich que tot ho sápigat no es pagat ab diners.

Un no 's recorda de una cosa, ó li falta algun dato; pero per aixó no s' apura, porque pensa: «Fulano m' ho dirá»

Si á un li preguntan:

—¿Li sembla si plourá avuy?

¡ECCE HOMO!

¡Miréulo bè! Ni vestit,
ni pa, ni fé, ni esperansa...
Es lo qu' ell diu, y ab rahò:
—¿Qu' engreixa poch la ensenyansa!

No tè més que respondre:

—Home, al vespre li sabré dir; pero per més seguretat pregúntiho á Fulano que tot ho sab.—

S' ha dat lo cas de que á un dels que tot ho saben, li pregunti algun desmemoriat:

—¿Se recorda de quánts anys tinch jo?

Se conta d' en Rubau y Donadeu (un altre dels que ho saben tot) que un día exclamá, dirigintse á un subjecte que li buscava rahóns:

—No 't coneix, ó al menos no 't recordo; pero dígam com te dius y 't contaré la tèva historia.—

Observin que quan un *memorión* d' aquests conta algun fet, s' expressa ab una nimietat de detalls que cautiva.

Si feya sol ó si estava núvol, si plovia, si feya vent del nort ó del sur, la temperatura, la forma de barrets que llavoras se duyan; aixeca 'l plano del lloch del succés; precisa l' any, lo mes, lo día y l' hora; descriu en istil brillant, salpicat de picantas y oportunas observacions, lo caràcter de tots los personatjes que intervenen en la acció... en fi, que talment sembla qu' estiguin escrivint una novela ab pensament trascendental.

Moltas vegadas alguns dels datos y detalls que donan no son del tot exactes; pero tant se val: la quèstió es explicarlos, y si no 's recordan, s' inventan.

Un que ho vulgui saber tot y no tingui inventiva, que 's desi, porque sense inventiva may sabrá rés. La inventiva es l' auxiliar de la memoria.

Temps endarrera vaig conéixer un subjecte que reunia las dugas circunstancias indispensables pera pertanye al gremi dels que tot ho saben: tenia memoria é inventiva.

Además, y dit siga entre paréntesis, tenia una dona molt guapa.

A n' ell no l' espantava cap pregunta: ¡ho sabia tot!

Anavan y li deyan:

—Don Cassimiro ('s deya Cassimiro) ¿quánts rips haurá comés en Cánovas en tots los versos que ha escrit desde la sèva infancia fins á nostres días?

Y ell, sense pensars'hi gens, sense titubejar, responia:

—Pues... tants.

Y 's quedava tant satisfet.

Pero un día alguna ánima vil y traydora, volent humillar lo saber de don Cassimiro, li va escriure un anónim que deya aixís:

«Casimiro, tú que 't pensas sapiguerho tot, ¿á que no sabs ab qui t' enganya la tèva dona?»

Don Cassimiro va baixar lo cap, donantse per vensut davant d' aquella pregunta.

¡Ho sabia tot... menos alló!

JUST ALEIX.

RENYINAS.

Ho sè tot; sè qu' has contat,
mofante de la vritat,
que may ha sentit ton cor
afecte, apreci ni amor.

Sè que ton llabi pregona
fent befa de ma persona,
que tot quant deyas un día
era pura fantasia
fentme veure una passió
d' una falsa estimació.

Sè que 'm tractas d' ignocent
per fer cás d' un jurament

L' Almanach de la Esquilla 's publicarà dijous, 5 de Desembre.

UN TIPO.

Primer va ser gastador,
després lo van fer civil,
ara es mossò de café.
y ell, com sempre... ¡tan tranquil!

qu' un jorn, segons ara dius,
vas ferme sense motius;
puig com de cor no m' aymavas
sols en broma amor juravas.
Se que mas cartas plegadas
han sigut al foch llensadas
y en un moment d' arrebatò
has trossejat món retrato.
Ho sè tot; tot m' ho han contat,
y á fé que molt t' has callat
y no dius tot lo que sents;
puig tinch probas evidents
que molt contas y retallas
perque ignorin lo que 't callas.
Y dinentho tot, has de dí
lo molt que m' has dit á mi,
los días que sols estavam
y 'ls mimos que 'ns prodigavam.
Tambè haurías de contar
las voltas que 's van juntar
mos llabis als teus, encesos
per l' escalfor de mos besos;
y per fi, pots dir tambè,
com es vritat, que jo sè,
y ab aixó pots ferhi broma,
ahont tens un desitj de poma.

RAMÓN COLL Y GORINA.

LICEO.

La fetxa del dijous, día 21 del corrent, pot senyalarse ab pedra blanca en los anals del gran Teatro del Liceo, per tractarse de un cas raras vegadas presenciát.
Se havia dit que debutaría una deixeble del mestre Goula, y s' havia demanat, com se sol fer en semblants cassos, benevolencia al públich.
Ningú donava gran importancia al fet; y la ma-

joría dels concurrents al teatro hi assistiren per sentir á n' en Marconi, per comparar al Marconi de avuy ab lo Marconi de ahir, per determinar quants graus de pérdua havia experimentat la seva veu, ja que se 'l anava á sentir en la seva ópera predilecta.

Donchs, l' atenció 's desviá desseguida, pera fixarse tota entera en la debutant.

Perque desde que aparequé en escena 's veje que la novicia era digna de ser nombrada abadesa. Se presentá ab un aplom, ab una serenitat incomprendibles en qui per primera vegada trepitja las taulas; cantá com una calandria, feu tot lo paper com una consumada artista.

Moviments, actituts, la manera de caminar, la manera de dir, la delicadesa ab que sapigué rodonejar las frasses, y l' atractiu de una veu fresca, cristalina, agradable, enmollada dintre de una escola perfecta, li valgueren primer la sorpresa, després l' aplauso y ultimament la ovació,

L' éxit no 's discutí per ningú. La poética Elsa se convertí en la heroina de la representació.

—Es una estrella que naix—deya tothom.

Procuri la notable debutant que l' estudi l' abri llanti y que la vanitat no l' enteli. Los horisóns artístichs no tenen límits. A explayarse progresant, y la senyoreta Avelina Carrera podrá dir que ja quan va neixer portava la carrera en lo seu apellido.

Marconi demostrá condicions en algunas pessas de l' ópera, principalment en lo *racconto* y despedida del últim acte.

Pero ¿es lo Marconi de avants?

En aquest punt las discussións eran hastant empenyadas. Avuy se li notavan artificis y certas

ELLA.

Tè una careta molt mona,
tè un cosset bastant ayrós,
tè vintidós anys escassos
y además d' aixó... tè gos.

Dico
89

faltas de seguretat que avants no se li coneixían. Pero aixís y tot donava gust de sentir.

No obstant, los qu' en materia de medir tenors usan una talla parescuda á la que s' emplea per medir quintos, deyan:

—Bueno, sí, es un bon tenor; pero com á celebrat no 'l podém admetre.

Marconi, sens dupte, no haurá volgut que 'l discutissen, y prestant una indisposició ha rescindit la contracta, deixant com á últim recort una nota desafinada en la secció de comunicats de un periódich de la nit.

Per aquest comunicat hem vingut á saber que béu *Chateau Margaux*, que bon profit li fassi: nos ha manifestat ademés que encare tè diners per fer actes de beneficencia, y que ni sobran per socorrer á un redactor del *Diluvi*, si 'es que al ocuparse d' ell, s' ha proposat demanarli una limosna.

Y ara dich jo:

—No toquéu al tenor, per mor' de Dèu. Lo tenor es com un porch espí erissat de punxas. To-carlo equival á esgardissarse.

Per lo demés, ja déu saber lo senyor Marconi que aquí no hi ha periodista que visqui de limosnas... Aixó 's deixa per un' altra terra més aficionada als macarróns que la nostra. Aquí alabém de franch lo que creyém digne de alabansa y censurém lo qu' estimém digne de censura, sense que hi valgan diners per impedirho.

Tal es lo que fém los periodistas barcelonesos. Fins los del *Diluvi*.

Per no allargar massa aquesta ressenya, no 'ls diré res de la Novelli, que també 's queixa d' estar malalta.

¡Válgam Dèu, quíns ayres corren en aqueix ditzós Liceo!...

La Sra. Novelli qu' es una artista apreciable, no tenia necessitat de impetrar la benevolencia del públich, lo día que va cantar l' *Ostruda del Lohengrin*. Sigajusta y consideri que de certas desentonacions no se 'n ocupan los tractats de medicina.

Ara, si es que 'ls cantants son diferents de las demás personas, callo.

Diumenje se presentá una nova celebrat, la contralt Scalchi Lolli, ab *Semiramide*.

¡Mare de Dèu santíssima, y quína música més arrugada resulta avuy la de aquesta ópera de Rossini! Tot se 'n va en vocalisacions y gargarismes. Molt *floreyo* y poch perfúm. Una racció de caragols tot closca. La part menjable, á la quènta, se la van cruspír los nostres pares.

Pero en fi: acceptém las cosas tal com venen. Una vegada més se tractava no de la música, sinó de la manera de interpretar-la, ó millor dit, de la manera de vence las grans dificultats que ofereix la seva interpretació. Casi bé diríam: gimnástica pura.

La Scalchi Lolli triunfá.

No importa qu' en los aguts demostri que ha perdut una gran part del seu capital: en la corda mitja es encare milionaria, y en las notas graves posseheix una gran fortuna. Lo públich se convencé que no era inmerescuda la fama que li atribueixen y posá la seva firma—aquella firma tan temuda—al péu de un fallo enterament satisfactori.

Vagin á sentir la *Semiramide*, y ja que no una gran ópera, sentirán una gran cantant.

Es á dir, no una, duas. Perque la incomparable

Borelli, competeix dignament ab la Scalchi, y demostra una vegada més que per ella l' art no reconeix dificultats, que pot abordar tots los géneros ab la seguretat de quedar sempre lluhida.

Lo públich acullí ab grans aplausos á una y altra artista, y ab molt gust hauría fet repetir tant lo duo del primer acte com lo del tercer, si fos lícit abusar del gran esforç que suposa la música rossiniana, en aquells punts en que 'l famós mestre 's proposava que 'ls cantants fessen veraders impossibles.

CIRCO.

La noticia de la seva mort ha resultat falsa... y ho celebrém, que may poden compláure'ns las desgracias.

La companyia del Sr. Colomer ha reanudat las representacions per horas, donant á coneixer las obras més escullidas del seu repertori.

Pero com no hi ha hagut cap estreno, per avuy passém de llarch.

ROMEA.

Lo *Monjo negre* s' aplassá del dimars al dijous.

Veurem si en lo próxim número podém donar compte de la seva professió.

TÍVOLI.

Per últim, després de assessorarse ab alguns autors dramátichs, la primera autoritat de la provincia, *ha puesto en libertad* al *Señor Feudal*.

No se li han reconegut motius suficientes per encaussarlo.

Al contrari, s' ha vist qu' era un bon xicot, una mica alegre de cascos, una mica desenyolt en las sevas costums, una mica propéns á certas llibertats de llenguatje.

Y li han dit:—Miri, *Señor Feudal*: certas cosas no las digui ab aquests termes tan crús; molgui una mica 'l pebre, que no siga tan groixut, y ja pot anar al teatro á fer tots los pléns que vulga.

En efecte: l' opereta atrau cada nit una numerosa concurrencia, y tot fa creure que 'l percáns que acaba de sufrir ha sigut en definitiva, un excelent reclám que li assegurarà per molt temps la existencia en lo cartell del *Tivoli*.

Més val aixís.

NOVEDATS.

Las dos tirantias—y no las tres com han dit alguns periódichs, ab l' afany de aumentar las tirantias existents—es un drama d' efecte, arreglat al espanyol per la experta má del senyor Bonaplata, distingit actor de la companyia de *Romea*.

Per medi d' una hábil y ben meditada successió d' escenas, se posa en evidencia la lluyta de las dugas tirantias, la dels opressors y la dels oprimits. L' una trepitjant als que tè sota, l' altra mostrantse encare més tiránica quan pot sacudirse 'l jòu que la avasalla.

Al finalisar lo tercer acte—l' obra 'n tè set—una explosió d' aplausos obligá á alzar lo teló, haventse de manifestar, per acallar lo clamoreig del públich, que demanava l' autor—ó arreglador—que 'l senyor Bonaplata, á causa de sas imprescindibles ocupacions, no 's trobava en lo teatro.

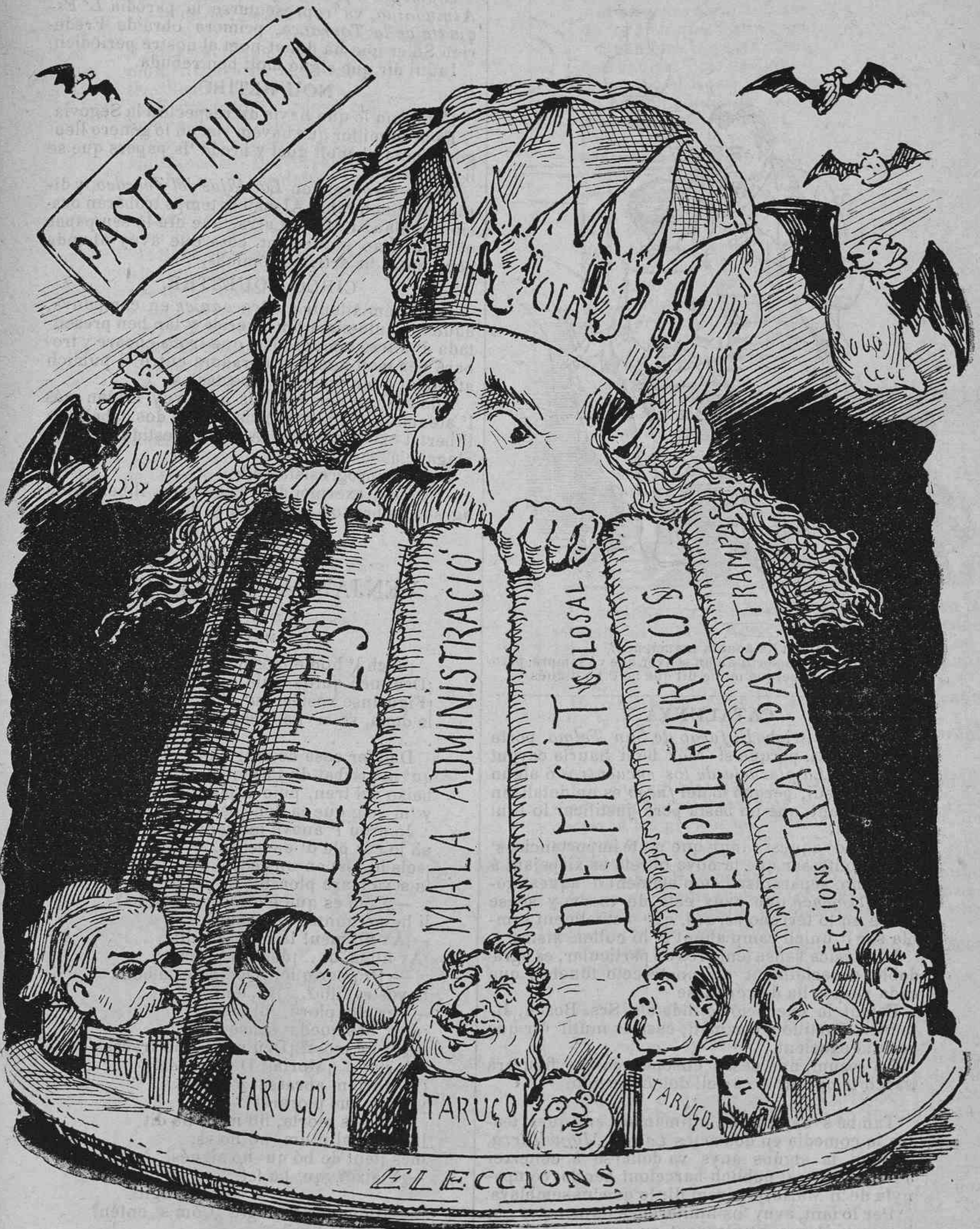
Lo dessempenyo molt bó, sobre tot per part de las senyoras Mena y Clemente, que consegueixen un triunfo, y dels senyors Tutau, Parreño, Oliva, Pigrau y Capdevila.

Las dos tirantias donará entradas.

Per demá, dissapte, 's prepara la primera representació en aquesta temporada del drama *Mal pare!*

Publicació de l' Almanach de la Esquilla, dijous, 5 de Desembre.

PASTELERÍA MUNICIPAL.

¡Barceloníns, no 'n menjéu d' aquest pastel, que us farà mal!

DIÀLECH.

—¿No sabs ahont ha anat la mamá, nen?
—¿La mamá? Ha sortit ab un senyor que vé sempre; pero ¿sabs? cuydado, porque m' ha dit que no t' ho digués.

CATALUNYA.

Lo juguet lírich *El fuego de San Telmo* porta aquest títol... perque sí. Més bè li hauria caygut lo nom de *La plazuela de los encuentros* ó algún altre pèl istil, perque lo del *fuego* es un detall tan insignificant, que no basta pera justificar lo títol de l' obra.

Apart d' aquest *lunar* que no t'è importancia, s' ha de confessar que la nova obreta es xispejant á tot serho, separantse completament d' aquest gènere *flamench* que avuy está de moda, y sense caure en lo terreno *verdós*, que actualment sembla ser l' únich camp ahont s' hi cullen xistes.

La música sense tenir res de particular, es agradable, especialment en un terceto fúnebre que cada vespre ha de repetir-se.

Estant la execució confida als Srs. Bosch, Jiménez, Castillo y Guzmán, casi es inútil dir que resulta excelent.

En resúm, una pessa ensopegada que figurará llarch temps en lo cartell del *Eldorado*.

També s' ha estrenat últimament en aquest teatro la comedia en dos actes *Las de Miquel turra*.

Quan fa alguns anys va donarse á coneixer aquesta obra al publich barceloní per la companyia de 'n Mario, ja varem dir lo que 'ns semblava.

Per lo tant, avuy 'ns limitarem á fer constar que la execució que ha alcansat en aquest teatro ha sigut perfecta, contribuhinhi gran part de la companyia y especialment las senyoras Alverá y Bar-do y 'ls senyors Bosch, Isern, Giménez y Alcon.

CALVO Y VICO.

Diumenje á la tarde junt ab *La Campana de la Almudaina*, va representarse la parodia *L' Esquella de la Torratxa*, primera obra de Frederich Soler que ha donat nom al nostre periódich. Inútil dir que sigué molt ben rebuda.

NOU RETIRO.

Confirmo lo que havia dit respecte á la Segovia. Es de lo millor que havém vist en lo género lleuger. Canta ab molt gust y broda 'ls papers que se li confian.

Vagin á véurela en *Las hijas del Zebedeo*, y dirán que tinch rahó. Al mateix temps trobarán ocasió de aplaudir al Sr. Larra, que diu lo seu paper ab una gran naturalitat, cosa que avuy abunda poch entre 'ls artistas cómichs.

CIRCO EQUESTRE.

Ja torném á tenir al *Braconnier* en campanya, aquella pantomima tan aixerida y tan ben presentada d' altrás temporadas, que troba encare y trobará per molt temps admiradors entre 'l públich aficionat á tan vistosos espectacles.

Además, un dels traballs que avuy cridan més l' atenció, son los exercicis que ab dos caballs en llibertat executa la Sra. Alegría, vestida ab gran elegancia.

Deya un progresista vell:

—Aquest exercici dels caballs en llibertat m' agrada, sobre tot, per lo que t'è de *liberal*.

N. N. N.

VENJANSA COMPLERTA.

(SEMI-MONÓLECH.)

¡Soch l' home més desgraciat!...
¡Dèu mèu quina mala estrella!...
¡Figúrinse vostés, qu' ella,
la dona, se m' ha escapat!

Deu fer cosa de mitj' hora
qu' hi arribat de París,
baixo del tren, pujo al pis
y 'm veig que la dona es fora.
Jo prou l' anava buscant
ab lo cor plé d' emoció...
¡sols hi vist en un recó
la seva mare plorant!

—¿Cóm es que p'oréu? ¿qué hi há?
li he preguntat tot seguit.

—¡Ay fill mèu! la sogra ha dit.
¡Ay fill m' u!... ¡déixam p'orá!

—¿Pró per qué? ¿Qué no está bona
la vostra filla?... ¡parléu!

—Per ella ploro, fill mèu.

¡¡ja t' has quedat sense dona!!

—¿S' ha mort? ¡Dèu mèu, quín fracás!

¡Morta!... ¡Morta! Dèu piadós!

(Y 'ns hem abrassat tots dos
y plora que plorarás).

—No es morta, fill mèu, ha dit
la sogra al últim no ho es;

mes ¡tant de bó qu' ho sigués!

—¿Y aixó? ¿qu' ha fet?

—¡Ha fugit!

—¿Cóm qu' ha fugit? ¿Cóm s' entén?
¿Fa molt temps?

—No, l' altre día...

—¿Tota sola?

—En companyia

Dijous, 5 de Desembre, 's posará á la venta l' Almanach de la Esquella.

de las joyas y .. un tinent.

—¡Oh, la infame!

—Y tinch de darte

l' encárrech que 'm va deixar,
moments avants de marxar...
tè... llegeix aquesta carta:

«Espós méu; no pensis mal;
»me 'n hi anat també á París,
»puig véurer lograré aixís
»la Exposició Universal.

»¿No m' hi vas deixar vení'
»y 'l mèu desitj coneixías?
»¡Donchs fill mèu, si no ho sabías,
»las donas ho fem així!

»Si bè es algo compromés
»lo que faig... ¡no tinguis pó!
»sè la mèva obligació....
»contéstam: *Hotel Anglais*.

»Perdónam l' atreviment
»que hi tingut y ab mí confia.
»Adèu... fins un altre día,
»ta esposa *Pepa Climent*.»

¡Ja ho veuhèn si tinch rahó
d' estar com estich cremat!..
¡Soch l' home més desgraciat
de tota la Creació!

Perdónam l' atreviment,
diu ella, y ab mí confia.
Jo prou la perdonaria
si no anés ab un tinent.

Pró vés si tindrè confiansa
sent aixís... ¡ca, no pot ser!
¡Lo qu' ara jo vaig á fer
es preparar ma venjansa!

Ja tinch idea... senzilla,
pró d' efecte... ¡sí, es precis!
¡La sogra... cap á París!
¡que la mantingui sa filla!
¡Bravo!... ab lo tren de demá

LO TENORIO Y LA CRIADA

—¿No 'm farías lo favor
de di á n' á la senyoreta...
—No senyor; per dú un recado
m' ha de doná una pesseta.

que fugi de Barcelona...
¡quin xasco rebrá la donal
¡ja 'ls dich que 's divertirá!

Quan fora la sogra sigui,
desseguida 'l pis desllogo...
m' arribo al Ensanxe y llogo
un bonich *chalet* qu' estigui
en lloch bastant amagat,
y ab jardinets al voltant,
lo faig amoblá' al instant,
y quan lo tingui amoblat
seré l' home més felís,
puig escriuré á la *Charlotte*,
¡una preciosa *cocotte*
que vaig coneixe á París!

Ella vindrá á Barcelona,
jo... está clar. seré ditxós,
y... d' aquest modo ingenios
m' hauré venjat de la dona.

¡Ella que vagi fent bromas
y que s' estigui á París!

¿Las donas ho feu aixís?

¡¡Donchs també ho sabém fe 'ls homes!!

M. RIUSEC.

L' *Almanach de la Esquilla de la Torratxa* ja
está del tot imprés. Ara está en poder del encua-
dernador, y com la tirada ha sigut llarga 's ne-
cessitan alguns días per deixar-lo corrent y á punt
de vendre.

Pero de totas maneras, lo dijous vinent sens
falta 's posará á la venta.

¡Y no 'ls dihém res més sinó que ja 'l veurán!

Los Olerdolistas han presentat la sèva candida-
tura, candidatura, com tota moixiganga que pre-
cedeix á las professóns de Corpus, composta de
gegants y nanos; entenenent per gegants als que
disfrutan un cárrech superior al de regidors, com
per exemple 'ls diputats á Corts y algún diputat
provincial, y empenyats en fer lo gegant; y per na-
nos los insignificants, los desconeguts, en una
paraula, la terregada.

¡Toquéu un repich d' esquilla, ja que nosaltres
no usém corneta, y á formar!

Ja 'ls tením en fila.

Colegi primer: Srs. Casasa y Serra y Mir.

Lo primer, apotecari; lo segon, beco. Es á dir
l' alfa y la omega de las aspiracións predominants
en la Casa gran. L' amo de aquella fonda de Plá
de Palacio s' encarregará dels arrossos y l' amo
de aquella farmacia del carrer de Jaume I pro-
porcionará las purgas.

Colegi segon: Sr. Comabella: un altre apotecari.

Per si 'l Sr. Casasa agotés los purgants, lo nou
ajuntament apelaría á la generositat del Sr. Co-
mabella, autor de un sens fi d' específichs molt
útils per treure 'ls mals humors del cos y las bo-
nas monedas de las butxacas.

Y al arribar aquí se nota un claro en las filas.
A pesar de que en lo colegi según han de ele-

COMERS DE CANTONADA.

—¿Quántas ne deu?—Tres, cinch céntims.
—¿Caramba! ¿tan caras van?
—¡Bo! ¿no sab que las castanyas cada dia van pujant?

girse dos regidors, no 'n compareix més que un á la llista.

¿Quí 's menjará la poma que queda reservada?
¿Será un dret?... ¿Será un tort?

Prompte ho veurém.

Colegi tercer: Srs. Cau y Moltó.

Lo Sr. Cau, fins lo dia mateix de posarlo en candidatura, blasonava de maluquerista. Pero 's diu Cau y ha hagut de caure á la cassola de don Francisco.

Respecte al morelista Sr. Moltó, sols una cosa dirém, y es que 'l destino dels moltóns no ha sigut may lo municipi, sinó 'l matadero.

Colegi quart: Trias: un artista pintor.

Sino surt elegit, tindrà sempre 'l consol de pintars'ho.

Si per una casualitat li donan l' acta, ja se li gira feyna á la Casa Gran. Desde 'l primer moment ja t'è assumpto per empendres un gran quadro de historia, que podrá titularse «La disputa de la vara». Quatre eminencias, anant á esgarrapadas, per apoderarse de una mangala. Magnífich assumpto per decorar un dels grans panys de paret del Saló de Cent.

Aquí també hi ha un altre claro.

Que segóns noticias se destina als fussionistas vergonyants que capitaneja l' ex-possibilista González.

Bon profit los hi fassa.

Colegi quint: ¡Feu puesto! ¡Aparteu las criaturas! .. Primer candidat: D. Francisco de P Rius y Tauler. ¿Y la lley Mellado? Se l' han cruspida. Segon candidat: D. Joan P á y Moreu, un fulano que ha recullit las firmas com á candidat in-

dependent y que á última hora 's presenta com á candidat fussionista.

Per comensar la carrera no va mal. A sas qualitats de advocat y propietari, pot anyadirhi desde ara la de *pastelero*.

Colegi sisè: M' alegro de tornarlos á veure, sempre tan units, Srs. Maluquer y Palau.

Tots dos plegats van venirme á desafiar en nom del Bobo de Coria; tots dos plegats se presentan ara com si tractessin de desafiar al cos electoral de Barcelona.

Sempre units y enganxats pèl ventre, com los dos germans siamesos.

Y á propòsit: ¿cóm es que al Bobo de Coria no li han buscat un districte qualsevol enquistant en la candidatura oficial?

Ab la venera á la solapa, faría una gran patxoca.

Ab la venera á la solapa, faría unas grans conquistas.

Potser fins lo casarían.

Colegi setè:—D. Joseph Marsans.

¡Ojo Sr Marsans! M' han dit que tractan de tirar-lo á l' aygua.

Per lo tant, segueixi 'l mèu consell. Si no vol anarse'n á fons, compris unas bonas carabassas.

Colegi octau:—Sr. Gassó y Martí y Sr. Batllés.

Lo Sr. Gassó es un home de molta goma y fa com las pilotas: desde la Casa gran se 'n va á la Diputació; desde la Diputació se 'n torna á la Casa gran.

Tantas idas y venidas—tantas vueltas y revueltas

quero amigo que me digas—¿son de alguna utilidad?

Lo Sr. Batllés es catedrático y redactor de *Noticiero*.

Ara vol posarse á regidor.

Home de molts oficis.....

Tambè en aquest districte hi han deixat un claro. Se diu que 'l tío Gonzalez farà tots los *extréms* imaginables per obtenirlo.

Pero es fácil que 'ls electors li respongan:—Atrás, mestre, que tots los *extréms* son dolents.

Colegi novè:—Hi fet cridar pèl nunci quí era Sr. Pagés, y ningú ha sapigut donarme compte de aquest regidor en escabeig.

A última hora se 'm assegura qu' es un antich negociant d' escombrarias, conegut ab lo motiu de *Lo Jesuita*.

Si avuy vá á la Casa gran es perque allá ahont hi ha escombrarias, allá van los escombriaires.

Del Sr. Catalán puch donarne algún detall. Es un home groixut, que baix aquest aspecte deixa endarrera al insigne Nasvidal y al famós Fontrodona.

La candidatura oficial respón á las tradicions de la Casa.

Al saló de Cent regidors de 100.

Colegi dècim:—Arribém als dominis de la Colla del Arrós. La costum del país es nombrar un regidor del seu gust y acceptarne un altre que 'ls proposi l' arcalde. Lo solemne y venerable don Francisco es incapás de acceptar inteligencias ab ningú; però ab los arrossaires s' hi enten sempre.

Diálech:

—Vaja, diguim, ¿á quí volen posarhi vostés?

—Nosaltres, haviam pensat ab lo Sr. Gualdo, fabricant de gorras.

L' Almanach de la Esquilla sortirá lo 5 de Desembre, dijous.

—¡Magníficament! Aixó de las gorras sempre s' avé ab lo cárrech.

—Y vosté ¿qué pensa fer?

—¿Vostés han escullit un fabricant de gorras? Donchs nosaltres optarem per un fabricant de barrets. Aixó sempre vesteix.

Y á conseqüencia de aquest diálech va ser designat lo Sr. Antonés.

Lo cárrech de regidor, després de tot, es com una gorra y com un barret.

¿Vols serne? *ficat'ho al cap.*

Colegi undèctm:—Arribém á la qua de la fila.

¿Cóm se compren que una persona tan simpática com lo Sr. Maciá y Bonaplata s' haja deixat embolicar en una candidatura com la que acabém de ressenyar?

Vaja, D. Félix, no siga tonto.

Ab aquesta gent no 's va en lloch.

Ni á Miramar.

Consell als electors.

Agafin la candidatura oficial, desmenússinla, trínxinla, y ab un granet d' all, una mica de ceba y 'ls pebrots y 'ls tomátechs corresponents, pónsinla al foch, y ja veurán quina xanfayna 'n surt.

¿Y es aixó lo que ha de menjarse la ciutat de Barcelona?

De cap manera.

Tractantse de certas guisofias, lo millors tirarlos per la finestra.

Comprench que 'ls militars estigan molt cremats ab la Sra. Pardo Bazán, y válganli las faldillas á la insigne escriptora, que sino d' altra manera li explicarian.

Pero aném á comptes: ¿Se han incomodat perque 'ls digués que sacrifican la carrera á la familia, no pensant més que ab los cigrons y ab las sabatas qu' espatllan las criaturas?

No, de cap manera. Una de las condicions que

UN CESSANT.

Aquesta capa no es séva, un amich sèu li ha deixat: de modo que á aquest l' abriga la capa de l' amich.

més ennobleix á l' home, siga militar, siga paisá, es aquest amor á la familia, que tants sacrificis imposa y que proporciona sempre goigs puríssims.

Pitjor per qui se 'n burla.

L' enfado, no poden sentirlo 'ls militars casats; en tot cas qui 'l sentirá serán los solters.

Presentarlos una senyora, com á descuidats en lo vestir y poch asseats en materia de péls y de cabells, ells que tant presumen de curros y elegants, francament, es ferlos una mala partida.

No s' olvidi que las conquistas de tot militar que s' estimi, en temps de pau, son las noyas macas.

¿Comprén ara la Sra. Pardo tot lo mal que ha fet?

Un amich mèu deya:

— Siga com vulga, la qüestió entre 'ls militars y la eminent escriptora, s' ha convertit en un magnífich reclam. De aquesta feta s' ha agotat l' edició del seu llibre.

Y encare las gangas no paran aquí.

Segóns noticias, los barbers han subvencionat á la autora de *Al pié de la torre Eiffel*.

Per quan en lo successiu serán molt contats los militars que s' atreveixin á deixarse la barba.

Si volen fer un viatge á la Exposició de París sense moures de Barcelona, y fins ara que la Exposició está tancada, no tenen més que arribarse á la plassa de Catalunya y visitar lo *ciclorama* que allí s' ha montat.

Creguin que si jo hagués sapigut que 's podia veure la Exposició Universal reproduhida ab tanta fidelitat y ab tanta economia, no m' hauria molestet anant y venint de París.

L' *Institut hidroterápich barcelonés*, tan notablement montat en lo Passeig de Gracia, cantonada al carrer Diagonal, acaba d' establir uns abonos per tot l' any, de un bany cada senmana, de gran utilitat per las familias, que ab ells podrán utilizar los banys higiénichs aromatisats, á un préu relativament económich.

Recomaném á tots los amants de la Higiene las ventatjas que ab aquests abonos proporciona aquell acreditat establiment, un dels primers de Barcelona.

Després de prop de un any de haver terminat l' Exposició, continua sens novetat lo criadero de sangoneras instalat en las oficinas del Parch.

Ningú s' explica qué tenen de fer allí tants empleats.

¿Qué tenen de fer?

Lo que fan sempre las sangoneras: xuclar.

Estadística del arrós que 's produheix á Europa.

Russia y Finlandia, 47 milions d' hectólitres; Alemania, 38; Inglaterra, 33.645 mil; Austria-Hungria, 32.260 mil; Espanya, 27.200 mil; Fransa, 18; Dinamarca, 7.477 mil; Rumania, 7.080 mil; Suecia y Noruega, 7.650 mil; Bulgaria, 6.500 mil; Turquia europea, 5; Paissos baixos, 1.627 mil, y Bélgica, 1.313.

Total: més de 230 milions de hectólitres.

Figúrinse tot aquests arrós reunit.

Y D. Ignasi mirantse'l y exclamant tranquilament:

LO QUE DIU TOTHOM.

— En Romero... ha dit tal cosa...
En Romero ha contestat...
En Romero ha estat explicit...
¡Casi estich enromerat!

— De tot l' arrós que aquí veuen no 'n tinch jo per una dent.

Un eco marítim.

Passava un vapor un gran temporal que amenaçava tragarse'l. Entre 'ls tripulants reynava la consternació més espantosa. Los uns ploravan, los altres se desesperavan á crits: hi havia qui s' arrancava 'ls cabells.

Sols un passatjer permaneixia tranquil en mitj de tanta desolació.

A un que va preguntarli per la causa de aquella serenitat, li va respondre:

— Jo ray, encare que naufraguém, no m' ofegaré.

— Déu saber molt de nadar, vosté.

— Nó senyor.

— ¿Y donchs?

— Res: es que al sortir de Barcelona, per lo que pugués ser, vaig ferme assegurar la vida.

INTERESSANT

LA PRIMERA NIT

(IMPRESSIONS D' UN NUVI)

PER C. GUMÀ.

Está en premsa la segona edició, ilustrada per M. Moliné, que 's posará en venda á la major brevetat.

Se posará á la venta l' Almanach de la Esquella, dijous, 5 de Desembre.

LOPEZ-EDITOR. Rambla del Mitj, núm. 20, BARCELONA. Llibreria Espanyola.

Dijous 5 de Desembre

SORTIRÁ

L'ALMANACH

DE

La Esquella de la Torratxa

PERA 1890

UN TOMO EN 8.º AB MES DE 250 GRABATS

ESCRIT PER

100 autors cataláns.

ILUSTRAT PER

26 dibuixants y pintors espanyols.

PREU: UNA PESSETA.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA MUSICAL. — *Se-gui-di-llas.*
2. XARADA DIRECCIÓ. — *Ma-ri-qui-ta.*
3. ANAGRAMA. — *A tras-Ratas.*
4. MUDANSA. — *Maria-Masta-Mania.*
5. TRENCA-CLOSCAS. — *La campana de la Almu-daina.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH. — *Ginestar.*
7. ROMBO. —

T
S E M
S E N A T
T E N O R I O
M A R T A
T I A
O

8. GEROGLÍFICH. — *Qui no tè pessetas tè dents.*

XARADA.

I.

RECORIS DEL TEMPS PASSAT.

Era llavors quan encare
lo teatro *Dos-tres-quart*
ocupava just. la part
que un gran caté ocupa ara.

LA GITANA.

Canta la bonaventura,
ven fil y agullas de cap,
puntas á preus econòmichs
y... altras cosas qu' ella sab.

Uns quinze anys tan sols tindria;
pro quinze mil ilusions
y á més las disposicions
que tenen la majoria.

Per més que á casa 'm renyavan,
cada vesprada, al istiu
veya los quadros al viu
qu' allí se representavan.

Sent parroquiá, 'm coneixian
ja totas las ninfas bellas,
aquellas hurís ó estrellas
que sas formas exhibian.

Jamay me deixavan fora
porters y acomodadors,
deixant que entre bastidors
pogués veureu de la vora.

Vaig sé amich de la *Total*,
noya *prima repetida*,
y que 's guanyava la vida
ab l' agulla y 'l didal.

També de *Quarta-primera*,
molt guenya y curta de vista,
que algún temps va ser florista,
y á las horas no sé 'l qu' era.

M' entussiasmava 'l donayre
de la hermosa *Tersa-prima*:
son nom verdadé era Quima,
y d' ofici cotillayre.

Pero jo feya més guassa
ab la *segona-primera*:
una raspa molt pitera
qu' era filla de Tarrassa.

Sent amich de tanta dona
y fent á totas l' amor,
obtenia algún favor
y alguna *prima-segona*.

P. TALLADAS.

II.

¿Quí te va *dos-hu, Total*?
—La filla de la *Tres-dos*
que de *quatre-dos* un tros
me va tirá al devantal.

J CRIQUET.

MUDANSA.

A una *tot* ja molt *total*,
que no feya *tot* de goig
me li va pegá de boig
una *tot*, un animal.

PEPITO ITALIÁ.

ANAGRAMA.

Ha anat á buscar una *tot*
á la vinya 'l noy de 'n Gual,
y al eixir de casa seva
ha anat al mar á *total*.

TRENCA-CLOSCAS.

ADELAIDA LLANCUNA.

PANAMÁ.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama cas-
tellá.

MAYET.

GEROGLÍFICH.

×
TOS
IIIIII
TOS

I

F. CAP.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

Sortirá l' Almanach de la Esquella, dijous, 5 de Desembre.